

Kitabiyat/Book Reviews

2Ben Anlatıları 1. Bölüm

Proje Danışmanı: Nursen Bilgin Kadayıfçioğlu, İFSAK Projesi.

YAYLAGÜL CERAN KARATAŞ

İstanbul Medeniyet Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Felsefe Bölümü
Istanbul Medeniyet University, Faculty of Letters, Department of Philosophy

(yaylagul.ceran@medeniyet.edu.tr), ORCID: 0000-0002-5621-8039

Geliş Tarihi/Date of Arrival: 26.05.2025

Kabul Tarihi/Date of Acceptance: 12.06.2025

Ceran Karataş, Yaylagül. 2Ben Anlatıları. Ceride 3, no. 1 (Haziran/June 2025): sayfa/pp 167-176
DOI: 10.5281/zenodo.15769849

Woolf'un da dediği gibi kadının bakış açısı çoğunlukla biyografik değil otobiyografiktir. Bir başkası ne der diye değil, bir başkasının imgeleminde nasıl yer edindiğini düşünerek değil, "ben, bende ve ben için ne diyorum?" sorusu eşliğinde kendini yazar / görüntüler kadın...

Fotoğraf, bireylerin kendilerini nasıl gördüklerini ve başkalarına nasıl sunmak istediklerini şekillendirme potansiyeline sahip bir teknik ve anlatı türüdür. Stüdyo portrelerinde, özçekimlerde (*selfie*) pozlar, kıyafetler, mekanlar, zaman ve kullanılan aksesuarlar aracılığıyla idealize edilen, filtrelenen, dolayısıyla gerçekliğin tıpkı basımı değil, ama imgenin bir sunumu / tasarımı olan bir benlik imgesi yaratılabilir. Fotoğraf bir yönüyle de zamanda deneyim ve duygunun sıkıştırılıp bükülmesiyle hafızanın, hatırlamanın bir aracıdır. Başlangıçta gerçekliğin birebir temsili, anlatının görüntüyle yansıtıldığı bir belge olarak görülürken eleştirel yaklaşımlarla birlikte bir propaganda aracına, gerçekliğin içinden geçip gittiği bir kurguya, tasarım

aracılığıyla reklamlara ve yeni dijital teknolojilerin de eklenmesiyle birlikte temsil ve kurgudan çok yeni ve katmanlı gerçekliklerin tekil üretim aracına dönüşmüştür. Gerçeğin birebir temsili yerini bakışın öznelliğini önceleyen tekil deneyimlerin zamanda art ardalığı ön plana çıkmıştır. Başka bir ifadeyle, fotoğraf hem bakanın neyi öncelediği, neyi kalıcılaştırmak istediği, neyin nasıl hatırlanmasını öngördüğüne hem de bakılanın kendisini nasıl sunduğuna bağlı olarak değişkenlik gösterir ve aslında diyalektiğe ulaşmayan bir dualiteye sıkışır. 2010'lardan sonra ise bakan-bakılan ilişkisi yeni ve eleştirel beşeri bilimlerin etkisiyle bakışta, eylemde kesişimsel, ilişkisel ve çok katmanlı anlatıyla bir diyalektiğe dönüşmüştür. Özellikle postyapısalcı etik-politik bir ilke olan “ne/kim olduğunuz ne yaptığınızla ilişkilidir” yargısı varlığı ontik açıklık içeren yeni gerçeklikler ve anlatı alanları açmaya davet eder. Biyografi ya da otobiyografi ise Debby Applegate için mahrem olan ile genel olanın ya da benzersiz kişisel deneyim ile geniş tarihsel aktarımların karşılıklı etkilenişini tasvir etmedir. Foto otobiyografi ise kozmik zamanı ve zamanla olan ilişkimizi hem bir hikaye anlatıcısı gibi art arda bir örüntü, düzenli bir akış içinde hem dağınık, parçalı anların bir araya geldiği, kronolojik olmayan seçimlik bir deneyim olarak keşfetme imkanı sunar hem de Applegate'in tasvir dediği biyografiyi görsel bir alana taşır.

Ben ve başkası bağlamında *2Ben Anlatıları* adlı kitap/proje bir otobiyografik anlatı olarak fotoğrafı üretime, performansa yönlendirirken bir yandan da bakışın eril iktidarını tartışmaya açar. Edip Cansever'in *Ben Ruhu Bey Nasılım* otobiyografik şiiriyle foto otobiyografiye değerli bir geçiş yapan Kadayıfçıoğlu, ben'i konuşmanın, ben üzerine kırımlı düşünmenin öznel olduğunu ve her zaman geçişli, akışkan ve dinamik olmaya meyilli olduğunu vurgular.

Doğumundan itibaren farklı niyetler eşliğinde bakılan, izlenen, gözlem-lenen, dikizlenen ve bakışın nesnesi olan insan, ama özellikle kadın, kamerayı (fotoğrafçılık, sinema, tasarım vb.) kullanmaya başladığında başta kendi konumu olmak üzere bakışın epistemolojisini de değiştirmiştir. Bakan göz yaşam ve eylem olarak bakışın nesnesiyle ilişkilendirilmiştir. Orada öylece bakan ve bakılan arasında ilişkisiz ve mekanik karşılaşmalar, yönelmeler ve ilişkiler bağlamında hem zaman ve mekan hem de benin varoluşu yeni bir bağlama taşınmıştır. Bakanın “olduğu gibi yansıttığı” pasif nesnel dünyasını ters düz ederek bir kesişimler, karşılaşmalar, yüzleşmeler ve bakışlar olarak varoluşçu ve eleştirel yeni bir anlam-anlatı dünyasına geçiş yapılmış-

tır. Bu karşılaşmalarda, zaman hep ileriye ve doğrusal şekilde değil geriye doğru ve zikzaklar çizerek de akmaktadır; mekan ise pasif her şeyin içinde olduğu bir kap değil öncelenen, vurgulanan, gösterilmek istenen objelerin bir kesişimidir. Başka bir ifadeyle, fotoğrafçıda mücessem ve merkez haline gelen fotoğraf algısı, yeni teknolojik imkanlarla merkezsiz, bakanın hiyerarşisini kıran ve bakışı zaman, mekan, objeler, bakan, bakılan arasında girift, dolanık, ilişkişel ve diyalektik bir ağ imgesine dönüşmektedir.

Fotoğraf bir yönüyle akıp giden zamanı belirli bir deneyimde, duyuşta kimi zaman temsil düzeyinde kimi zaman imgelem bağlamında perçinlerken diğer yönüyle de gözün akış içinde görmediklerini, nüansları, ayrıntıları yakalama kapasitesine sahiptir. Bir tür “zoom in” ve “zoom out” yaparak bilincin, varoluşun farklı katmanlarını, insan gözünün fark edemediği ayrıntıları yakalar. Gözün sınırlı algısı, özellikle hızlı hareketlerde ya da mikroskobik/teleobjektif düzeydeki detaylarda yetersiz kaldığı için fotoğraf bu “gözle görül(e)meyeni” görünür kılar. Bu proje metninde verilmeyene, görülmeyene objektifimizi büyüterek yöneldiğimizde Kadayıfçioğlu’nun fotoğraf bağlamında ben-anlatılarındaki “optik bilinçdışı” nı benden, benin bedenini konumlandırışından hareketle ifşa ettiği söylenebilir. Tıpkı Freud’un rüyalar, dil sürçmeleri ve semptomlar üzerinden bilinçdışına ulaşması gibi, Benjamin’in “optik bilinçdışı”yla ifade ettiği üzere fotoğraf da dünyaya ait olan ama bilinçli algımızın dışında kalan şeyleri görünür hale getirir. Kadayıfçioğlu’nun projesindeki otoportre sunumları kişilerin benliklerinin nasıl anlaşıldığına dair kullandıkları imgeler, dekorlar, ışık ve kurgular ben oluşun akış içinde çoğaltan bilincin ve bilinçdışının imkanları olarak yorumlanabilir. Bu bağlamda hem Benjamin hem de Kadayıfçioğlu için fotoğraf, sadece görüntü üretme ve beden kurulumu, konumlandırması da değildir; *dünyanın / benin bilinçdışını ifşa etmektir*. Burada fotoğraf makinesi, tripot ve lensler aracılığıyla teknolojinin görmemizi sağladığı şey, sadece “daha fazla detay” değil; yeni bir gerçeklik rejimidir de. Bu kavrayış ise estetik duyarlılığın, politik bilincin ve epistemolojik çerçevenin yeniden biçimlenmesi anlamına gelir.

Kadayıfçioğlu, fotoğrafa adadığı zamanlarını genişleterek hem nicelik hem de nitelik açısından portföyüne yeni dosyalar eklemektedir. Tanıtımı yapılan *2Ben Anlatıları, 1. Bölüm* adlı kitap, 28 Kasım 2019’da İFSAK bünyesinde toplumsal cinsiyet atölyesinde bir proje konusu olarak yolculuğuna başlamıştır. Kadayıfçioğlu’nun serüveninde yolu toplumsal cinsiyet

tartışmaları, temsilleri ve kuramlarıyla kesişince İFSAK'ta toplumsal cinsiyet çalışma atölyesine foto otobiyografik anlatı modeli kapsamında kadınların kendilerini ve ben oluşlarını anlatmaları için bir proje tasarlar. Bu projeye, katılımcılardan kameranın hem arkasında hem önünde olma, *uyurken uyandırılmış gibi*, fotoğrafın hem öznesi hem nesnesi olma hallerini deneyimleyerek, kendine ve ötekine bakma yetilerini geliştirmelerini, bakanın bakılan üzerindeki iktidarını kırmayı, hiyerarşik olmayan eşitlikçi bir anlatım kurabilmelerinin imkanlarını sağlamayı hedeflemiştir.

Kamerayı başkalarına çevirerek yaşamlarının sürekliliğinde, kimliklerinin sunumunda *dikkati ve tedirginliği mi yoksa* akışkanlığından koparıp aldığımız bir anlık imgenin şiddeti barındırmasından duyulan *endişe* mi bilinmez... Ama ben'in otoportre aracılığıyla kendi bilinçdışına seyri dikkati, rikkati, tedirginliği, endişeyi, zamanın nasıl kurulduğuna ve eril bakışın iktidarının nasıl sunulduğuna dair soruları beraberinde getirdiği açıktır.

Kitapta değişim ve dönüşüm bağlamında bakışın hem bakan hem de bakılan olan çift yönlülüğü, anlatının retrospektif ve empresyonist kuruluşunu ve gerçekliğin oluş ve eyleyiş arasındaki gerilimini bizzat deneyimlerle imgesel düzeyde güçlü ve estetik performanslar eşliğinde sunulur.

Işık, açı, renk, zaman, mekan, pencereler, fotoğraf mekanını işgal eden objeler, aynalar, odalar, yansımalar fotoğraf makinesi aracılığıyla benliğin parçalarını oluşturduğu gibi izleyenin de anlatıya dahil edildiği dinamik, etkileşimli bir benliğin bilinç/bilinçdışı deneyimini sunar.

O ben ki...

İki aşamalı olan projenin ilk aşamasında katılımcılar kendine bakma, bir anlamda kendini nesneleştirme olgusunu deneyimleyerek, ikinci aşamada proje grubu içinden eşleştikleriyle "öteki"ne bakmayı ve anlamayı görsel bir anlatıya dönüştüreceklerdi. Bu arada "öteki" de ona bakma ve ona ilişkin fotoğraf anlatısını kurma ile meşgul olacaktı. Proje sonunda her katılımcının biri kendisi tarafından, diğeri öteki tarafından anlatılmış iki görsel hikayesi olması beklenmiştir. Fakat, Covid 19 pandemisi nedeniyle projenin ikinci bölümü "benin ötekinin bakışında bir anlatı olma" durumu, koşullar elverdiği bir zamana ertelenerek, sadece otobiyografik yönü, "kendine bakma" bölümü tamamlanmıştır. Ve bu kitap, *2Ben Anlatıları*, bu bakışların derlenmesidir. Kendine bakış, otoportre bu kitabın çok önemli merkez sorusunu

teşkil etmektedir: Ben “bana bakan bir iç göz olarak” hem kendi bakışımı hem de ötekini izleyişini hangi simgelerle ve nasıl bir zaman örüntüsünde sunar?

“Bedenimiz”,

Ne peki?, der Kadayıfçioğlu,

Sayesinde dünyadayızdır, dünyayı algılarız, dünyaya tutunuruz; dolayısıyla bedenimizi nasıl algıladığımız, kavradığımız dünyayı algılamamızın, anlamamızın temel anahtarlarından biridir. Oldukça kritik bir tespittir ve kökleri eleştirel felsefeyle birlikte toplumsal cinsiyet tartışmalarına kadar geri gider ve orada öbekenir. Beden kayıt tutan rasyonel ve duygusal bir varoluştur, Descartes’ın belirttiği gibi, sadece bir yer kaplayan otomat değildir. Kadayıfçioğlu’nun vurgusu buradan itibaren pek çok imgesel anlatıma kapı aralar. Ona göre fotoğraf katmanlı bakışlarla bedenden başlayıp toplumsal konumlandırmalarla ilişkilendirilen ve tekrar bedene dönen otobiyografik bir anlatıyı, sınırlar-sınırlılıklar bağlamını yapısöküme uğratan bir varoluşu olarak tasvir eder.

Kitapta her bir fotoğrafçının on fotoğrafık ben-anlatısı, fotoğrafçıların bu anlatılara ilişkin ipuçlarını içeren hikayeleriyle birlikte sunulmuştur. Projeye dahil olan ondört fotoğrafçı kendilerine ilişkin on fotoğrafla benliklerine dair özgün anlatı inşa etmişlerdir. Kadayıfçioğlu her anlatıdan önce anlatıcının “ifadesiz bir portresi” ile “fotoğrafçı özne” olarak kısa öz geçmişlerine yer verdiklerini belirttikten sonra projenin en zor kısmının ifadesiz portre çekimi olduğunu ifade eder. “Hiçbir ifadenin ve açının ardına sığınmadan cepheden, göz hizasından kameraya bakan ifadesiz oto portreler. Tüm benliğini tek bir imgede dondurma...” Kadayıfçioğlu’nun bu tasvirini şöyle okumak daha açık bir kavrayış sağlayacaktır. Çünkü her bir fotoğrafçının açış fotoğraflarına bakıldığında gözler, mimikler, bakışın askıda kaldığı an anlam ve deneyim yüklü. O nedenle aslında “hiçbir ifadenin olmaması” tasvirinden çok ifadenin dekorsuz, ışısız, perspektifsiz, filtresiz ve hiyerarşik olmayan bir sunumla verilmiş olması demek daha doğru bir tasvir olabilir.

Foto otobiyografilerle ben oluşlarını kameranın objektifinden ve zamanın farklı anlarında bir öykü oluşturarak sunan fotoğrafçılar ve anlatının bölümleri...

Bahar Sayiner

2015'te İFSAK'ta temel eğitimlerle başlayan fotoğrafçılık serüveninin 2019'da *2Ben Anlatıları* projesi ile devam etmekte olduğunu belirten Sayiner'in, proje kapsamında paylaştığı 10 fotoğrafla vurguladığı temel otobiyografik karakter eleştirel, sıra dışı ve oyun bozan anlatılar içermektedir. Kalıpların dışına çıkıp objeleri yapısöküme uğratan bir koreografi üzerinden ben-anlatısını inşa eder. Kökler ve gölgeler sembolik anlam katmanlarıyla öznenin refleksif bakışını yansıtır.

Banu Cihan

Hobi olarak başladı fotoğrafçılığı şimdilerde bir yol arkadaşı olarak görmekte olduğunu belirten Cihan, *2Ben Anlatıları* projesinde paylaştığı fotoğraflar geçişliliği, kesişimselliği ve çok yönlülüğü varoluş mekanını dönüştürmüştür. Cihan fotoğrafta hareketi ve akışkanlığı gösteren imajları ön plana çıkartmış ve izleyicisine bilinçdışının imkanlarını açmıştır. Cihan, parmaklıklar, çekiç, görünmez kılınmaya dair simgesel formlar kullanarak izleyiciye imgesel ve hermenötik açıklık bırakmıştır. Ben-anlatısını fotoğrafın ve bilinçdışının bu imkanlarından hareketle ve toplumsal cinsiyetin normlaştırılan rollerini eleştirerek inşa etmiştir.

Betül Toygar

2011'den bu yana fotoğrafçılıkla ilgilenmekte olduğunu bildiren Toygar, paylaştığı 10 fotoğrafta hayatın ne'ile ve ne için olduğunu sorgulayarak ve varoluşun katmanlığına vurgu yaparak geçişli ama hep bir kurguyla var olduğumuzu kendi ben-anlatısını kurarken göstermiştir. Yazı ile başladığı ilk fotoğrafından ben-anlatısını tamamladığı son fotoğrafa kadar hep katmanlı ama ayrık görüntüler belirsizlik içinde sunulmuştur. Fotoğraflarda zamanın hep şimdide olurken bilincin ve bilinçdışının geçmişteki ve gelecekteki şimdileri de o zamandaki şimdiye taşıdığını fotoğraf mekanı üzerinden göstermektedir. Zaman ve mekandaki bu tabakalı vurgu, ayrılık/ yarılma ve katlanma hikayesini yazdığı epigraftaki kelimelerde de görülmektedir.

Birsen Uzun

2012'den bu yana İFSAK üyesi olarak çeşitli projelere katıldığını belirten Uzun, ben-anlatısında ışığı, gölgeyi ve gündelikliği en saf haliyle bakışsızlığında ve kesikli olarak aşikar kılmıştır. Toplumsal cinsiyet tartışmalarında kadın -erkek konumunun gündelik yaşamdaki iş bölümüyle nasıl parçalandığını *bakım vermek* bağlamında ben-anlatısına eklemiştir.

Emine Bulmuş

Ben-anlatısını doğa, çürüme, üst üste oluşlarla inşa eden Bulmuş, fotoğrafçı özne oluşunu tarihlendirmez. Kimliklerin, anıların ve sevginin ben'deki çok boyutluluğunu, başkalarındaki ben'in kişinin kendi ben-anlatısındaki izlerini sorgulayan öznel bir deneyimle fotoğrafın anlarında dondurarak sunar.

Fatma Altun

Ben-anlatısı bağlamında doğada doğum, direnç ve oluş kavramlarını görselleştirerek özünde bir posthüman varoluş izleğini ön plana çıkartmıştır. Fotoğrafçı özne oluşunu tarihlendirmez çünkü kendisi için fotoğraf belirlenimlerin, ön yargıların ve kalıpların ötesine geçmenin zamansızlık içindeki imkanıdır. Öyküsünde de fotoğraflarında da art arda bir anlatı kurmak yerine kırıklı, imgesel, bakışın bütün bir kozmosla içe döndüğü anlara odaklanmıştır. Gündeliğin ve bakışın hiyerarşisi dışında bir ben-anlatısı sunmuştur.

Fikriye Bulunmaz

1986'dan bu yana İFSAK projelerinde bulunduğunu belirten Bulunmaz, *2Ben Anlatıları* projesinde ise hem gündeliklik içinde hem de onu aşan oldukça sembolik ve ikonik imgelerle benliğini okuyucunun bakışına sunmuştur. Bilinci gündelikliğin düz anlatısına sıkıştırılmadan, zamanı kırınımlı, kesikli bir kurgu içinde ve izleyiciye hermenotik alan bırakan bir açıklıkla ben-anlatısını oluşturmuştur.

Fuldan Aktaş

İFSAK'ta "keşif sizin" fotoğraf projelerinde yer aldığını ve ortak sergilere katıldığını bildirmiştir. İFSAK'ta kavramsal grup ve toplumsal cinsiyet çalışmalarına katılan Aktaş *2Ben Anlatıları* projesinde gündelik hayatın içinde telafi ettikleri çerçevesinde bir Fuldan portresi kurgulamış ve izleyicisine sunmuştur. Yapıp ettiklerini, gülüp geçtiklerini, takılıp kaldıklarını imgelere başvurmadan, düz ve yalın bir kurguyla oluşturmuştur. Fotoğrafın bakış aracılığında da olsa gerçekliği temsil ettiğini vurgulayan bir perspektifle hermenotik açıklık bırakmadan, yalın bir görsel anlatı kurgulamıştır.

Jülide Torun

İFSAK'ta çeşitli projelere katılmış *2Ben Anlatıları* projesi ile de kendini zamanın otantikliğinin nostaljinin imgeleri içinde bir seyyah olarak portrelemiştir. Aynı mekanı yaşayan zamanın farklı aktörleri olarak bir arada olmanın imkanını çoklu zaman örüntüsüyle göstermeye çalışmıştır.

Taş plak, gramofon, Trakya yöresinin nakışları, Antep işleri gibi gidip gelmenin dönüp dolaşmanın zamandaki otantik izleri Jülide Torun'un ben-anlatısında art arda gelişten çok parçalı ama geride oluşturulan zamanda önelliği simgeleşmiştir.

Münevver Antczak

2010'dan itibaren İFSAK projelerinde yer aldığını belirten Antczak, renkler, labirentler, aynalar, gölgeler ve perdeler gibi imgesel alanda ben-anlatısını kurmuştur. Münevver Antczak kullandığı simgesel fotoğraf diliyle izleyiciyi kendi ben-anlatısında doğru da çekmektedir.

Nil Ayrıl

2017'den beri çeşitli sergilere katıldığını bildiren Ayrıl, katmanlar, gündelikliğin simgesellik içinde sunumuyla ben-anlatısını kurmuştur. Toplumsal cinsiyet açısından simgesel görsellerle bir araya gelişler, seyirler, ufuk, yolculuk Nil Ayrıl'da benin açıklığı olarak sunulmuştur.

Şükran Başmergen

2016'dan beri sokak ve doğa fotoğrafları çekmekte olduğunu bildiren Başmergen, projedeki fotoğraf sanatçılarından farklı olarak ben-anlatısını bir günü üzerinden ve en sevdiklerine işaret ederek kurgulamıştır. Foto otobiyoğrafının, belirli anları dondurarak zamanı nasıl etkilediği ve bu donuk anların sunulmak istenen anlatıyı nasıl biçimlendirdiğini ben oluşun anlar içinde her defasında yeniden kurulduğunu gösteren bir kavrayışla kamerasının önünde yer almış. Toplumsal cinsiyet açısından açık kamusal simgeler bağlamını eleştirel bir formda ben-anlatısına dahil etmiştir.

Sultan Gülçin

1992'den beri profesyonel olarak fotoğrafçılıkla ilgilenen Gülçin, toplumsal cinsiyet simgelerini eleştirel ve çatışmalı bağlamda otoportresine taşımıştır. Özellikle kanatlar, maskeler ve aynada yansıyan erkek yüzü, topluklu ve spor ayakkabılarla genel olarak kadın oluşun ve özel olarak kendisinin sunmak istediği ben-anlatısı bağlamında kurulmasını keskin görseelliklerle ifşa etmiştir.

Zeynep Yılmaz

10 yılı aşkın süredir fotoğrafla uğraşmakta olduğunu belirten Yılmaz, bakışın başkasının yüzünü inşa etmek olduğunu eleştirel formlarla görünür kılmıştır. Ben-anlatısını doğanın imgelerinden hareketle zamanı aşan bir çerçevede portrelemiştir.

Kadayıfçıoğlu'nun *2Ben Anlatıları* projesine katılan fotoğrafçıların her biri "beni ben yapan" değerleri toplumsal cinsiyet kalıplarının imkanları ya da alternatifleri kapsamında hem kendileri hem de izleyicileri için oluşun katmanlı ve kesişen boyutlarını görselleştirerek sunmuşlardır. Kullandıkları tekniklerle ve oluşturdukları imgelerle kendilerini bilinçdışının gölgesi altında belgeleme, kayıt altına alma biçimlerinin özneliğini ve kameranın temsil/yorum alanı oluşturma imkanını göstermişlerdir. Bu projede yer alan fotoğrafçılar ve onların ben-anlatılarını izleyenler/okuyanlar kameranın

önünde ve arkasında artık yalın bir göz olmadığını bilinçdışının ve imgesel alanın daima bir hermenötik alan oluşturduğunun farkına daha açık varacaktır. Başka bir ifadeyle, *2Ben Anlatıları* projesinde zamanı, mekanı ve gerçekliği toplumsal normların ve beklentilerin bireyin kendini fotoğraflarla ifade etme biçimlerini nasıl etkilediği, foto otobiyografilerin kültürel kimliklerin oluşumundaki rolünü, bireysel foto otobiyografilerin daha geniş tarihsel anlatılara nasıl entegre olduğu ve hatta aykırı sesleri nasıl temsil ettiği üzerine görsel açıdan oldukça güçlü anlatılar içermektedir. Kelimeler gibi görsel imgelerin de ontik açıklık içeren öyküler oluşturabileceğini performanslarıyla anlatmışlardır.

Fotoğrafların anımsattığı gerçeklik ile yaşanan gerçeklik arasındaki farklar üzerine düşünen Kadayıfçioğlu, *2Ben Anlatıları* proje ve kitabında foto otobiyografinin, belirli anları dondurarak zamanı ve mekanı nasıl etkilediği ve bu dondurulan anların ve simgeleşen mekanların bütün bir anlatıyı nasıl biçimlendirdiğine dair felsefi sorgulamaları da içeren güzel bir çalışma ortaya çıkarmıştır.